

מסורת הש"ס

(א) גיר' החוט' בחגיגה כג.
ד"ה ונסקה חגי' קא חיל
במר רב יוסף, (ב) תוספתא
דכלים כ"ב פ"ד, (ג) יבמות
קא, (ד) [לקמן קנג].

הגהות הב"ח

(א) גמ' רבי ירמיה ט'
אִיפְסִיק לִיה רְעוּשָׁה:
(ב) רש"י ד"ה טמא לא צ"ל
קודם ד"ה טבור דתו לא:

רבינו חננאל

[illegible][illegible]

ונית ליה נמי לאידך להתיר,
גמי לח דחוי למאכל בהמה
דהאי [גמי] כיון דחוי למאכל
בר' יצחק, דאמר מוליכו מח
ואי לא שרית ליה אחי לאתרי
הסכנה מכסן והולך לו, בריא
בדוכתא דמינטר לישבקה בדי

ואלו קשרים פרק חמשה עשר שבת

ק"ב.

שמניה שם שבע או שבעים וקושר
תן לשונות והיוין זו למעלה וזו למטה
ויניחיהו בטולי מבטיל לה. ותיהי קשר
א לה: דרוחא. לא דחקו בראשה

אימור דאמר חליצתה בשרה
היבא דלמילתיה מנא
הוא. ויהא דלח מוקים לא אלינא
דדינקן אכל לא לתלמידי משום
דלמילתיה דהיינו בשמאל לאו מנא
הוא היינו טעמא משום דקיון דמנא
הוא לדידהו לשבת לעומאה אף על
גבא דלמילתיה לאו מנא הוא כשר הוא
לחליתיה קיון דשל שמאל צימן חליצתה
בשרה אכל לרי יהודה דלמילתיה לאו
מנא הוא ולמידי אסחרינא נמי לאו מנא
הוא מסתבר דלאו מנא הוא לחליתיה:
סנדל

יא מנעל אמנעל קשיא סנדל
 חטאת בראושכפי פטור אבל
 אסנדל לא קשיא הא דרתני
 כל אסור בדחומרתא דקמרי
 גרי כדרב יהודה דרב יהודה
 סנדלי זמנין דנפיק ביה איהו
 כה"ג מאי א"ל חייב חטאת
 חייב חטאת קאמרת לי מאי
 ביה אנא זמנין נפיק ביה
 מיה הוה קאזיל בתריה דר'
 מר ליה מאי ניבעב דא א"ל
 ליה אביי הוה קאי קמיה
 איבעבד ליה א"ל שבקיה
 הכא מינטר והא מנא הוא
 מדקמתרין רבי יוחנן אליבא
 יא דרתניא יסנדל שנפסקו
 וכפ שלו טהור אחת מאוזני
 שלו טמא ר' יהודה אומר
 וקולא ואיתימא רבה בר בר
 מלחוקת לענין שבת אבל לא
 אליבא אליבא דרבנן מדלענין
 לא לחליצה דלאו מנא הוא
 ה ולא אליבא דרבי יהודה
 א מנא הוא אבל לא לחליצה
 חליצת כשרה היבא דלמילת'
 ר' יהודה נפסקה החיצונה
 יהודה אימא וכן לחליצה והא
 י ימן חליצתה כשרה היבא
 דלמילתה

לנו צדק להכניסו: ומ"ש מדר' ירמיה.
ומהי אסור לטעולו והא עדיין חורמ
הרצועות אחת במחור ואחת מצפנים
נחל הוא מיהו לצד פנים לא מתחמו
לטעולו וז"ל אבי והא אחמי מנא הוא
לקמן ומפרש לו: ש"מ הלכה כר"א.
מקום קצותה קצותה כדק.
ויחא בטיל ליה: (ו) עמא. לא פרה
הנשים פנימית: ואמר עולא גרסי:
לחלוא מודה לבר פלוגמיה: איילא
יהא לא מנא הוא ותיב כסר לחלוא
ואי נפקא מיהוה קנדול כסר לחלוא
יבא דר"י. אמרה ר' יוחנן למחלוא
ל שחלל בימין חללמה שחירה: אימר
לחלוא לאו מנא הוא. דהא ר"י נענין
חללמה ט' ואיליבא דרבנן לא מחנין
לאומיה

ואה מודה ליה ר' יוחנן לר' יהודה וסבר לה כותיה, אב
שפאל בימין תליצתה כשירה, ודחינן אימור דאמור ה
גלו השמאל סנדל מעולה הוא. אבל הכא שנפסקא
גל מעליא הוא שהרי נפסקא אזני החיצונה, ומן שנפ
ונדחו אלו הדברים, ולא עמדו כדרך שאמרנו, כי לענ
דרכי יהודה, והדעתן לחיצוצא ומן החיצונה, כלומר
דרכי יהודה דאמר כפסיתא אונן תליצתה כלבה הוא

קִיטְרָא דְקָטְרִי בּוּמָמָא וּקִיטְרָא דְקָטְרִי
בְּאִיסְטִירִידָא חֵיּוּבָא הוּא דְלִיכָא הָא אִיסוּרָא
אִיכָא וְיֵשׁ שְׁמִתְרִין לְכַתְחִילָא וּמָאִי נִיהוּ
מִפְתָּחֵי חִלּוּקָה: מִפְתָּח חִלּוּקָה:
פְּשִׁיטָא לֹא צָרִיכָא דְאִית לִיה תְּרִי דְשִׁי מְהוּ
דְרִיתָמָא חֲרָא מִינֵיהּ בְּטוּלִי בְּמִכְטִיל קָא
מִשְׁמַע לָן: וְחוּטִי סִבְכָּה: פְּשִׁיטָא לֹא
צָרִיכָא דְרוּחָא לֵה מְהוּ דְרִיתָמָא מִישְׁלָף
לֵה קָא מִשְׁמַע לָן דְרֹאשָׁה חִסָּה
עַל שַׁעֲרָה וּמִיִּשְׂרָא שְׂרִיא לֵה: וְרַצְעוֹת
מִנְעוּל וּסְגֻלָּה: אִיתְמַר תְּחִיר רַצְעוֹת מִנְעֵל
וּסְגֻלָּה תְּנִי חֲרָא חֵיּוּב חֲטָאָה וְתִנְיָא אִידְךָ

פטור אבל אסור ותניא אידך מותר לכתחילה
אסנדרל מנעל אמנעל לא קשיא הא דקתני חיי
אסור בדרכנן מותר לכתחילה דרבינן מחוזה ס
חייב חטאת בדשייעי דקמרי אושכפי פטור
איניהו ורת סל לכתחילה בסנדרל דנפקי ביה ב
חזוח דרב אמר אסידא הוה ליה ההוא זוגא
זימנין נפיק ביה ינוקא אתא לקמיה דרבי א
א"ל השתא פטור אבל אסור קא קשיא ל
טעמא א"ל משום דבחול נמי זימנין נפיק
ינוקא א"ל אי הכי מותר לכתחילה *רבי
אבהו ככרמלית איפסיק ⁽⁶⁾ רצועה דסנדליה
שקול נמי לה דחוי למאכל בהמה וכרוך
דרב יוסף איפסיק ליה רצועה אמר ליה
ממאי שניא מדרכי ירמיה דהתם לא מינסר
דאי בעינא הפינא ליה מימין לשמאל א"ל
דרכי יהודה י"מ הלכה כרבי יהודה מאי
שתי אזניו או שתי תרסיותיו או שניטל כל
או אחת מתרסיותיו י"א שניטל רוב הכף
נפסקה פנימית טמא החיצונה טהור ואמר
תנה אמר ר' יוחנן ככחולקת לענין טומאה כן
לענין חליצה והוינן בה [ר' יוחנן] אליבא דמא
טומאה מנא הוי לענין שבת נמי מנא הוי א
יהתני יחלצה של שמאל בימין חליצתה כ
ידלענין טומאה לאו מנא הוא לענין שבת נמי
דמנא הוא אמר דאמר חלצה של שמאל בימ
דמנא הוא הכא למילתיה לאו מנא הוא דרב
טהור אלמא לאו מנא הוא לעולם אליבא דר'
קממשמע לן דכי אמרינן חלצה של שמאל ב

קמיה דרב יוסף. בחזר: שצדיק. צמקוס שגל מרגל וזה
 וס. כדמלתה כגון צקט לא הוה מינער: וזה מנה הוא
 מאל. השגדל יל שמי חרסויה וצמקוס שגל מרגל קביי
 ומשפק הפעמי רדיו הוא לתקנו ואע"ג שתיקוס יציר
 ודך לדאבי חיונה ארפסקי משום הכי אסריה דב יוסף אפלי
 גונה פנימיה: אל מדקא מפרך רבי יוחנן. למלתיה דרב
 א: אצויו. שכלפי גב הרגל שזאחיו צבן כשעונו: הרס
 דהו לא תמתי ליה וז"ל: מתקני ליה חדוש הוא והשת
 גונה התיגונה דאב צבי מפך ליה מימין לשמאל ומצאלה
 דספירא ליה לענין טומאה כ"ל לענין טעולט שבת אבל
 ין טומאה שביי ליה מנה לענין שבת נמי מנה הוא אבל
 השחלתה ברגל ימיני הוא על צד סגדל שמאל וצולח
 סגדל הוא משום דהוי להפריי וז"ל חוי להפריי: אלא
 כגון שנספקא חיונה של שמאל הופכו לימין וחולץ ודעת
 ו מרסיווי: ולמלתיה. ברגל העשר יל מנה הוא: אלא
 וכן למלתיה. דמפרש ואזיל ואשמעין דכי אסריה

מותרת כלי למזרח, ולענין שבת ושלשום
לשבת כלי אשר נשאו ונתנו למזרח
לשבת, ובמקומם כלי מעליא הוא. כלומר
הרמקא (כלבו) וכלי באחרת הרמקא
מנא, אך הרמקא באחרת הרמקא וכלי
ביתחם, הרמקא, כל אילבא הרמקא וכל
ביתחם שבת, ובמקומם, כל אילבא

עין משפט
נר מצוה

ה א ב ג מ"י פ"י מהל'
שבת הלכה ד סתג לארץ
סה מוש"ע א"ח ס"י שח
ספ"ק טו:
ו ד ה מ"י פ"ו מהלכות
כלים הלכה יב יג ופריד
הלכה ד:

וְיָרֵם מִיָּד מַלְאָכָיו יְהוָה
הַלְלָה יְיָ סִמְחַת עַמּוּךָ הָאֵל
עוֹשֵׂה אֲדָמָה בְּיָמָיו קִשְׁט
סַעֲפֵי כֶּבֶד בְּהַגִּיזָהּ:

לְעוֹי רַשׁ"י

שול"א. סוליה.

רבינו חננאל (המחבר)

[illegible][illegible][illegible]